

A Royal Szálló utcai szobájában ül az ágy szélén azután az éjszaka után, amikor minden tekintetben a legsúlyosabb sérülés érte életében, és nem tudja, hogy Oroszi Ferenc a világon van.

Nem érti. Dán nem engedte az éjszaka, hogy hozzányúljon. Kába még az eseményektől. Számára hátravan még az a nap, amikor Dán nem alszik otthon. Hátra van élete a kombináltszekrényvel elfalazott ajtó előtt.

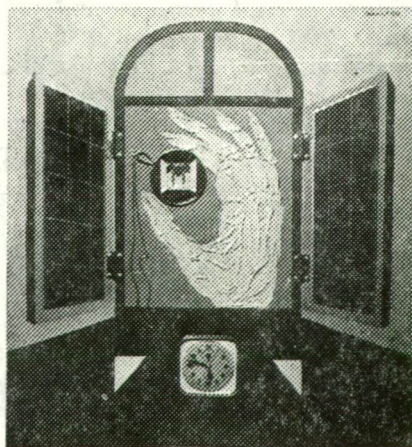
„Nem szabadna túlélnem a tegnapi éjszakát”, gondolja meghiúsult. „Már eddig sem lett volna szabad élnem az után.” Őt úgy kérték meg, mormol magában. Ül az ágy szélén. A nyakkendője csomója meglazult, a saját lábára mered. A fekete öltöny-nadrágot látja: finom, anyagában mintás szövet, az anyja szerezte valahogyan a belvárosi diplomataboltból. Fényes, fekete cipőjén homályos folt. A telefonkagylóban, amelyet Ágnes a füléhez tart — most már elhevert az ágyon — valakinek a hangja zörög. Nem tudom, hogy férfi-e vagy nő, gondolja Weszely. Feláll, az ablakhoz megy, céltalan léptekkel, kinéz a Nagykörútra.

A délutáni körutat látom én is, székemről, a nagy, vidékies eszpresszóterem kikapartablakán át. Szemben a látvány, esőkabátokkal, aktatászkákkal, egy autóbusz-fogantyúval. A fekete nőre nem gondolok, már másfél perce. Épp a telefonfülkére nézek, amikor végre kitarul az ajtaja. Félrebillentett fejjel kilép rajta Szász Erik. Kiegyenesedik, felém indul. A járása most is hányaveti, mintha minden lépésnél el akarná dobni magától hosszú, játszi tagjait. Jön végig az eszpresszóasztalok között. Egy lesült arcú, szeme fiatal lány nem tudja megállni, felnéz a fiú mellől, akivel ül, és zöld, mély szeme megbűvölten, magafeledten a barátom arcára tapad, míg csak Erik vissza nem ér az asztalunkhoz. (Egy villanás, egy régi osztályrendezvény. Homályos kistankör. Erik bejön a sötét erkélyről. Eltakarja a száját, fuldoklik a röhögéstől. Zömbik Juli, meséli. Álmatag, duzzadt, szőke varkocsos lány. És azt mondta, kint az erkélyen, Erikre kerekítve a szemét: „Te. Menjünk be innen. Mert én nem állok jót magamért.”) Nem kell körbefordulnom most ahhoz, hogy tudjam; a negyven asztal mellől minden nő őt nézi, rejtve vagy nyíltan. Nem állnának jót magukért. Odaér.

— Beszéltem Dánnal — mondja, ahogy előregörnyedve, két kézzel megfogja a széke támláját.

— Hát nem nászúton van? — kérdezek rá.

— De igen. — Erik kihúzza a széket, hogy vissza tudjon ülni. — Elmondok majd mindent.

HEMMERT
JÁNOS:
ÉBRESZTŐ